

gjort, som svarende til hans Forestilling om Akademi, er noget tvivlsomt. Jeg tror just ikke, at han vilde finde de Virksomheder ganske ridderlige, til hvilke der er Spørgsmaal om at anvende dem, og det kunde vel være, at han vilde have set paa os med et sarkastisk Smil, naar vi troede, at vi ved saadan Brug havde anvendt dem i den Mand, han havde ment. Men han vilde uden Tvivl ogsaa med en vis Velvillie have set paa det Theater, som nu har reist sig, hvor hans Komedier ere og vedblive at være den egentlige Grundvold, og hvor han selv kommer til, som jeg haaber om ikke lang Tid, at vise sig for de Mange i Kjøbenhavn, som komme for at se Theatret. At „den danske Skueplads“, som er det gamle berømte Navn for Holbergs Scene, staar over en Bygning, som kan vise sig med Anstand og Værdighed, det er ikke nogen Kjøbenhavnske Glæde alene. Jeg kan ikke tro Andet, end at der ogsaa fra mange andre Steder i Landet kommer Folk dertil, som føle en vis Glæde derved, og at det derfor, naar der nu er Tale om, ikke at anvende en Del af hans Gave til Scenen, men om at lade en Del af, hvad der er kommet fra ham, blive derved, er i sig selv fuldkomment vel forsvaret. Om det yderligere Bidrag, der behøves, skal tages fra samme Side eller ikke, anser jeg i og for sig for ligegyldigt. Men det forekommer mig at være bejndverligt, om man vilde gribe Leiligheden til i dette første Aar, hvor man dog gjør en betydelig Nedsettelse fra, hvad der var Spørgsmaal om paa hint Tidspunkt — da var der Spørgsmaal om Nedsettelse af 10,000 Rd. med Forbehold af at se, hvorledes det vilde gaa, inden man gif længere ned — i dette første Aar allerede at gaa et godt Stykke frem i den Retning. Jeg skal henvise til, at i 1870 stode vi endnu saaledes, at der ydedes 55,000 Rd. af Statskassen til Theatret; i 1870 blev det bestemt for 5 Aar, at der kun skulde ydes 50,000 Rd. aarlig, og der er ikke blevet ydet mere. Naar vi nu bestemme 40,000 Rd., gaar Summen atter ned, og det er da det Gæste, der ydes med Undtagelse af de Pensioner, som successtvist forsvinde. At have et Nationaltheater, som man kalder et Statsinstitut, og at vilde stille det saaledes, at man, — jeg vil ikke sige — tjener Penge derved, men dog ikke giver Penge dertil, er en Situation, som jeg ikke tror kendes endnu. Om det skal betragtes som en Værelse eller Glæde at yde Noget til Theatret, er en anden Sag; i den Henseende kan jo Smagen være forskjellig, især naar Beløbet gaar høiere op. Men naar der er Spørgsmaal om at give en Understøttelse til det eneste Stats-theater, vi have, saa bør vi ogsaa støtte det saaledes, at det kan opfylde sit Formaal. Men alle de Skrøbeligheder og Vanfælgigheder, der have været knyttede dertil til forskjellige Tider og visse ogsaa for nærværende Tid ere knyttede dertil, staar det dog

som en virkelig Kunstanstalt, og netop paa de Tider, hvor der er Skrøbeligheder, trænger det til Støtte fra dem, der have den Erkjendelse, at det har ydet dem og deres Forfædre Noget, som de overordentlig nødig vilde have undværet. Nagtet alle de Skrøbeligheder, der have været tilstede, er Theatret dog bestandig blevet baaret op paan, og man bør da ikke trække Haanden fra det, men støtte det, og ikke indskrænke sig til at dække en Underbalance og sige: Naar det skulde vise sig, at det ikke kan gaa, saa kom til os, saa skulle vi skaffe det Nødvendige ved Til lægsbevilling eller Sligt. Jeg tror ikke, at dette er nogen heldig eller smuk Maade at tage Sagen paa. — Der er endnu et Punkt, jeg vilde berøre, idet jeg i Forbigaaende gjerne vilde knytte min anbefaling til den, der allerede er fremkommen fra den ærede Minister og det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Høgsbro) for den i Forlaget under Nr. 49 omtalte Embedsmand. Det vil vist blive anset for passende, at jeg, som har havt Leilighed til overmaade nøie at kjende hans utrættelige Flid og Iver og den Betydning, hans Virksomhed har, en Virksomhed, som maa siges at være i ikke ringe Grad opslidende for Kræfterne, udtaler et Ønske om, at han dog nu endelig maa naae et Maal, som kunde yde ham en mere tilfredsstillende Stilling, at man ikke bliver staaende ved at bringe ham saa vidt, at han ikke faar noget Tillæg, men at man derimod giver ham et virkeligt Tillæg og ikke udsætter det til en Tid, da den nye Ordning af Livsvæsenet er indført, hvorom Ingen kan sige, naar det kommer. Det sidste Punkt, jeg skal berøre, vedrører Konto VI, om Understøttelser til Videnskabsmænd og Kunstnere. Der er sagt meget Godt og Sandt derom ved Siden af Meget, som jeg ikke finder at kunne betegne saaledes, men der er et Punkt deri, som kun noget sjernt blev berørt af den ærede Minister, og om hvilket jeg ikke ret veed, om det er blevet bemærket af Andre. Det kan imidlertid ikke være nogen Indiskretion at omtale det, thi det vil jo dog komme frem. Den ærede Minister vil indsekomme de Herrers Ønske ved at fremkomme med et Forslag, som jeg forstaa saaledes, at der vil blive Spørgsmaal om en høiere Bevilling. Dette anser jeg ganske vist fra min Side for særdeles godt og hensigtsmæssigt, og jeg vil kun ønske, at det ærede Thing vil slutte sig dertil, thi saa vil man fra de gode Ønsker kunne gaa ind paa Sagen. Hidtil har man jo ikke villet aabne en større Bevilling, men man har stillet sig saaledes, at man har en Sum af omtrent 10,000 Rd., for hvilken Kultusministeren skal have den Bemyndigelse og Pligt at sørge for Understøttelser til en uendelig Skare. Det skal være til Kunstnere, Billedhuggere, Malere, Musikere og Videnskabsmænd i alle mulige Videnskabsretninger, til Vædre og Ungre endogjaa til Kvinder, af hvilke man ogsaa har ønsket, at der skulde komme nogle, og